

Az ítéltábla pártfogó ügyvéd által képviselt **felperesnek** a Mihály és Schneider Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r.** és **II.r.**, valamint a személyesen eljáró **III.r. alperesek** ellen **kártérítés megállapítása** iránt indított perében, a Tatabányai Törvényszék 2013. május 8. napján kelt 4.P.20.409/2012/26. számú ítéletével szemben a felperes által 27., az I., II. r. alperesek által 28. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit az alábbiak szerint változtatja meg:

az I. r. alperessel szembeni keresetet elutasítja,

mellőzi az I. r. alperes állam javára perköltségben való marasztalását,

a felperes által az államnak felhívásra fizetendő eljárási illeték összegét 26.500.- (Huszonhatezer-öttszáz) forintra felemeli.

Megállapítja, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes 94 %-ban pervesztes, így a pártfogó ügyvéd elsőfokú munkadíját a felperes 94 %-ban, a III. r. alperes pedig 6 %-ban köteles viselni.

A felperes által az I. és II. r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak fizetendő elsőfokú perköltség összegét 100.000.-(Egyszázezer) forintra felemeli.

Kötelezi az ítéltábla a felperest, hogy fizessen meg az államnak az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 54.000.-(Ötvennégyezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket, az I. és II. r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 15 napon belül 60.000.-(Hatvanezer) forint másodfokú perköltséget.

A felperes a másodfokú eljárásban teljes mértékben pervesztes.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 137.740.-Ft-ot és ennek 2011. december 13-tól a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatát. Kötelezte a III. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 45.720.-Ft-ot és ennek 2011. december 13-tól a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A felperest 18.200.-Ft, az I. r. alperest 8.300.-Ft, a III. r. alperest 2.700.-Ft le nem rótt illeték állam javára való megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy a felperes 75 %-ban pervesztes, így a pártfogó ügyvédjét megillető díjat 75 %-ban a felperes, 19 %-ban az I. r. alperes, 6 %-ban a III. r. alperes köteles viselni. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I., II. r. alperesnek bruttó 50.000.-Ft ügyvédi munkadíjból álló perköltséget. Kimondta, hogy az ezt meghaladóan felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Határozata indokolásában megállapította, hogy "A" ügyvezetése mellett működött a "B" Befektető Kft. és a "C" Kft. Mindkét cég egyebek mellett építőanyag kereskedelemmel foglalkozott. A felperes a "C" Kft-től 2009. június 24-én különféle építőanyagokat vásárolt, összesen 2.252.064.-Ft, továbbá 1.095.936.-Ft értékben. A felperes a tervezett építkezést 2009 júniusában nem tudta megkezdeni, ezért "A"-val megbeszélte, hogy a megvásárolt építőanyagot továbbra is a **Település 1...1** szám alatti tűzép-telepen tárolják. Később a "B" Befektető Kft-vel szemben végrehajtási eljárás indult, ennek során 2010. május 3-án az I. r. alperes mellett működő végrehajtó-helyettes a tűzép-telep udvarán tárolt raklapon álló téglát, cserepet is lefoglalta, május 5-én pedig tovább folytatta az ingófoglalást, valamint a végrehajtást kérő kezdeményezésére a lefoglalt ingóságok zár alá vételéről is gondoskodott, zárgondnoknak III. r. alperest jelölte ki. Május 6-án az I. r. alperes a III. r. alpereshez szállította le a lefoglalt építőanyagokat. 2010. május 20-án a felperes is felkereste a végrehajtói irodát, bemutatta számláit, ott az I. r. alperes tájékoztatta a végrehajtási igényper megindításának lehetőségéről. Átadta a felperesnek a május 3-i foglalásról felvett jegyzőkönyvet, a május 5-i foglalásról felvett jegyzőkönyvet azonban nem adta át. 21. számmal jegyzőkönyvet vettek fel, melynek tanúsága szerint tájékoztatta a felperest a 15 napon belüli végrehajtási kifogás előterjesztésének lehetőségéről. A felperes május 21-én végrehajtási igénypert indított, 2010. május 26-án pedig büntető feljelentést tett, figyelemmel arra, hogy a rendelkezésére álló május 3-i foglalási jegyzőkönyv az általa vásárolt építőanyag csupán egy részét tartalmazza, ezért a felperes úgy tudta, hogy a végrehajtó csak az építőanyagainak egy részét foglalta le és szállította el, többi építőanyaga eltűnt. Annak érdekében, hogy az építkezést folytatni tudja, a "D" Kft-től 2010. május 27-én 2.253.883.-Ft értékben építőanyagokat vásárolt, melynek forrásául a 2010. április 27-től június 28-ig a "E" Banknál 7,5 %-os kamatra lekötött 1.994.893.-Ft-os betétjét is felhasználta. A betétlekötést megszüntette május 27-én. Az I. r. alperest a büntető ügyben június 8-án a rendőrség meghallgatta. A végrehajtó azonban akkor sem csatolta a május 5-i foglalási jegyzőkönyvet, csupán a július 29-i meghallgatásakor hivatkozott erre a foglalásra és ekkor adta át a jegyzőkönyvet a rendőrségnek.

Az igényperben hozott ítélet megállapította, hogy a felperes tulajdonát képezik a "B" Kft. adóssal szembeni végrehajtás során lefoglalt ingóságok 1.844.674.-Ft + 20 % ÁFA értékben. Az ingóságokat feloldotta a végrehajtás alól és a felperes részére kiadni rendelte. Feljogosította a felperest, hogy az ingóságait elszállíthassa. Az ítélet 2010. december 2-án jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint 2010. december 3-án és december 17-én a felperes elszállította a III. r. alperes telephelyéről az építőanyagokat. Az elszállításkor észlelt sérülésekről jegyzőkönyvet vettek fel.

Az elsőfokú bíróság az ítélete jogi indokolásában akként foglalt állást, hogy az I., II. r. alperes nem tanúsított azzal jogellenes magatartást, hogy a **"B"** Kft. adós telephelyén lévő és a felperes tulajdonát képező építőanyagokat lefoglalta. Eljárásuk a Vht.86. §-ának megfelelt. Az sem róható fel, hogy az I.r. alperes zárgondnokot jelölt ki és az ingóságok elszállításáról gondoskodott. E körben jogellenességet a felperes nem tudott bizonyítani. Megítélése szerint azonban nem úgy járt el az I. r. alperes, ahogy elvárható lett volna akkor, amikor május 20-án nem adta át a felperesnek a május 5-én felvett foglalási jegyzőkönyvet és nem adott tájékoztatást arról, hogy a felperes építőanyagai hol találhatóak. A Vht. 9. §-a folytán irányadó Pp.2. §-a szerint a végrehajtónak kötelessége lett volna, hogy a végrehajtási eljárás tisztességes lefolytatását biztosítsa. Ezen követelménynek pedig akkor felelt volna meg, ha teljeskörűen tájékoztatja a felperest, mint érdekeltet az ingóságai hollétéről és lefoglalásáról, valamint az ehhez kapcsolódó szükséges iratokat átadja részére. Nem kellett volna a felperesnek újból építőanyagot vásárolnia, ha megfelelő tájékoztatásban részesül.

Ugyanakkor a betéti kamatok körében érvényesített 169.041.-Ft-os kereseti követelést a törvényszék eltúlzottnak ítélte, figyelemmel arra, hogy az elszállított építőanyagok közül újra megvásárlásra csak mindösszesen 898.605.-Ft értékű építőanyag került, ennek évi 7,5 %-os kamata 67.395.-Ft, ezen túlmenően 25.415.-Ft kára igazoltan keletkezett a felperesnek azzal, hogy a lekötött betétjét fel kellett oldania. Elfogadott az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan az 5 %-os ÁFA többletből keletkező 44.930.-Ft-os kárt. Ezek együttes megfizetésére kötelezte az I. r. alperest. A Vht.236. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel ugyanakkor úgy foglalt állást, hogy a II. r. alperessel szemben a felperes keresete alaptalan, kártérítési felelősséggel az I. r. alperes tartozik, nem pedig az általa működtetett önálló jogi személyiséggel rendelkező végrehajtói iroda. Utóbbi azonban az elsőfokú bíróság megítélése szerint nem tekinthető teljes mértékben pernyertesnek, mert tevékenysége azonos az I. r. alperes tevékenységével.

A bíróság a III. r. alperes kártérítési felelősségét 21 EU raklap miatt állapította meg. Úgy foglalt állást, hogy az ezt meghaladó EU raklap miatti kárigény nem alapos. Értékelte, hogy a felperes és a III. r. alperes által 2010. december 17-én felvett jegyzőkönyv 21 raklap sérülését rögzítette. A felperes további raklapok megsérülését nem tudta igazolni, de nem bizonyította azt sem, hogy a **"D"** Kft. azok visszavételét azért tagadta meg, mert mindegyik sérült volt. **"G"** tanúvallomása alapján sem látta igazolva, hogy minden raklap megsérült volna. A megsérült 21 db raklap tekintetében tehát 43.400.-Ft erejéig, míg a téglák jegyzőkönyvben rögzített megfeketedésének javítására használt sósav ára körében 2.320.-Ft erejéig ítélte alaposnak a felperesi keresetet.

Az elsőfokú bíróság az alperesek egyetemleges marasztalására nem látott jogszabályi lehetőséget, úgy foglalt állást, hogy az I. r. alperes a letéteményes kiválasztásakor úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható, szakcégre bízta a megőrzést. A III. r. alperes megválasztásában, utasításokkal ellátásában, felügyeletében mulasztás nem terheli. Ezek töle nem voltak elvárhatóak. Utalt a Ptk.350. §-ára. A megőrzéssel kapcsolatos károkért tehát az I. r. alperes nem felel, ugyanakkor a III. r. alperesnek sem áll fenn a felelőssége az I. r. alperes eljárása miatt keletkezett kárért.

Nem látta bizonyítottanak a bíróság, hogy a felperesnek 195.640.-Ft értékben a "F" Kft-től az I-II. r. alperes magatartása miatt kellett cserepeket vásárolnia. A III. r. alperessel felvett jegyzőkönyvben a cserép meghibásodására utaló megjegyzések nincsenek. 2010. december 6-án vásárolta meg a cserepet, de december 17-i jegyzőkönyvben sem utalt cseréphiára és a fényképfelvételek a cserepek hibáját, keletkezési helyét és idejét sem igazolják. A tanúk vallomása sem alkalmas ennek bizonyítására.

Alaptalannak ítélte a bíróság a 2011. június 11-i 62.500.-Ft-os építőanyag fuvar költség iránti igényt is. A számlából ugyanis nem állapítható meg, hogy honnan-hova és milyen építőanyag került elszállításra. Ezen túl rámutatott arra, hogy az I. r. alperes jogszerűen foglalta le az építőanyagot és jogszerűen szállította el. A felmerült fuvarozási költség tehát nem róható a terhére.

Nem ítélte bizonyítottanak, hogy a felperes által igényelt fénymásolási költség az alperesek jogellenes eljárásával összefüggésben merült fel.

Az elsőfokú ítélet szerint nem hivatkozhat az I-II. r. alperes alappal a végrehajtási kifogás benyújtásának hiányára. A felperes ugyanis 2010. július 20-án panaszt nyújtott be a megyei bíróság elnökének, amit végrehajtási kifogásnak tekintve a városi bíróságra küldtek meg. Ennek elbírálása pedig csak azért maradt el, mert 2010. augusztus 31-én a "B" Kft-vel szemben felszámolási eljárás indult, majd a végrehajtás megszűnt. Mindemellett kiemelte, hogy a perbeli esetben a végrehajtási kifogás nem is lehetett volna a kár elhárítására alkalmas.

Az I-II. r. alperes jogi képviselőjének munkadíjával kapcsolatos megbízási szerződésben kikötött megbízási díj összegét a bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelte, mert álláspontja szerint az nem állt arányban a pertárgy értékével, továbbá értékelte azt is, hogy az I. r. alperes ráhatására került csak sor a felperes részéről a II. r. alperes szükségtelen perbe állítására. Az I. és II. r. alperesek valójában tehát önálló alperesnek nem tekinthetők.

A felperes fellebbezésében az ítélet keresete szerinti megváltoztatását kérte. Az ítélet jogalap tekintetében tett megállapításait elfogadta, ugyanakkor megítélése szerint a tényállás több pontatlanságot tartalmaz. Tévesen állapította meg a bíróság, hogy az igényperben benyújtott kereset szerint a végrehajtó nem tudott arról, hogy a lefoglalt ingóságok a felperes tulajdonát képezik.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság eltúlzottnak ítélte a kamatveszteséggel kapcsolatos követelését, holott a lekötött betét összegének 7,5 %-os kamata 169.045.-Ft lett volna, ha nem kell azt feloldania.

Megítélése szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor csak 21 raklap károsodását látta megállapíthatónak. "G" tanúvallomása ugyanis igazolja, hogy a felperes arról panaszkodott, hogy a raklapokat azért nem vették át, mert az mind károsodott.

Rámutatott arra, hogy számlával igazolta, továbbá "H" tanúvallomásával is alátámasztotta, hogy a cserepeket raklapon, fóliázva kapták vissza a III. r. alperestől. Azért nem szerepelt a jegyzőkönyvben cserép tétel, mert a fóliát csak akkor bontották le róla, amikor elkezdték a tetőre rakni. Csak a kibontás után derült ki, hogy mekkora kárt szenvedtek a cserepek. A tetőfedésre karácsony körül került csak sor.

Rámutatott arra is, hogy a 62.500.-Ft fuvar költség nem merült volna fel, ha a felperesnek az építkezéstől csupán 500 m-re levő tűzép-telepről kellett volna elszállítani az építőanyagot. A szállítási költséget azért kellett kifizetnie, mert az újból megvásárolt építőanyagokat a "D" Kft. telephelyéről kellett kiszállítania. Hivatkozása szerint a fénymásolási költség a bírósági eljárás során becsatolt iratoknál merült fel, mely szintén az I.r. alperes károkozó magatartásával van okozati összefüggésben.

Az I. és II. r. alperesek fellebbezésükben a kereset I. r. alperessel szembeni teljes elutasítását és a felperes teljes elsőfokú és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérték. Álláspontjuk szerint az I. r. alperes felelősségét az ítélet jogszabálysértően és iratellenesen állapította meg, továbbá mellőzte a II. r. alperes számára a perköltség megállapítását.

A fellebbezés kiemelte, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének feltételei nem állnak fenn. Az I. r. alperes a foglalás során nem tanúsított jogellenes magatartást, az sem felróható az I. r. alperesnek, hogy az adóstól teljesen elkülönülő cégtől bemutatott számlát a tulajdonjog igazolásához nem tudta elfogadni. A felperes pedig nem volt sem adós, sem végrehajtást kérő, az érdekeltségét pedig hitelt érdemlően igazolni nem tudta, így az iratokból számára nem volt másolat adható. Ennek ellenére épp az eljárás tisztességes lefolytatásának érdekében biztosított tájékoztatást a felperes számára az igényper megindításának lehetőségéről.

A lefoglalt ingóságok hollétéről nem volt köteles tájékoztatni a felperest, másrészt amennyiben erről a felperest május 20-án tájékoztatja, a felperes a foglalás hatálya és a tisztázatlan tulajdonviszonyok alapján nem szállíthatta volna el az ingóságait. Az I. r. alperes eljárása nem adott okot arra, hogy az építőanyagait vagy azok egy részét a felperes újra megvásárolja és ezért a lekötött betétjét feltörje. Az a körülmény, hogy a felperes a "D" Kft-től építőanyagokat kívánt vásárolni és vásárolt, nem áll okozati összefüggésben az I. r. alperes egyébként sem jogellenes magatartásával. Az igényper 2010. december 2-án jogerős befejezést nyert. A felperes elhamarkodottan vásárolt építőanyagot.

Kifogásolta, hogy az ítélet hibásan évi 7,5 %-os kamatot állapított meg kárként, holott csak 2 hónapra volt lekötve a bankbetét.

Hivatkozott arra, hogy a felperes a vásárolt 898.605.-Ft értékű építőanyagot nem szállította vissza a "D" Kft-nek, hanem felhasználta, beépítette azokat, így kára a vásárlásból nem keletkezett.

Hangsúlyozta, hogy nem az I. r. alperesnek felróható, hogy a felperes a megvásárolt építőanyagokat nem a saját telkén tárolta, hogy a vásárlástól számított több mint egy éven túl használta csak fel, illetőleg akire azokat a felperes bízta, végrehajtás, majd felszámolás alá került és az építőanyagok őrzője a felperes tudta nélkül az anyagokat magára hagyta.

Kiemelte, hogy az elkésztett, határidőn túl benyújtott végrehajtási kifogást úgy kell tekinteni, mintha annak előterjesztésére nem került volna sor. A felperes a 2010. július 20-i panaszát rossz helyre, másrészt jóval a törvényes határidőn túl nyújtotta be. Így az elutasításra került volna. A felperes a végrehajtási kifogást, mint rendes jogorvoslati lehetőséget nem használta ki, így a Ptk.349. §-ában meghatározott kártérítési feltételek sem teljesültek.

A fellebbezés szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. r. alperes ráhatására került sor a II. r. alperes szükségtelen perbevonására. A felperes eredendően is a

II. r. alperes ellen, tehát a végrehajtói irodával szemben nyújtotta be a keresetlevelet. A II. r. alperessel szembeni keresetet a bíróság elutasította, így a II. r. alperes részére a felperesnek perköltséget kell fizetnie.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperesi fellebbezésben foglaltakat megalapozatlannak ítélte.

A III. r. alperes fellebbezési ellenkérelme szerint a felperes fellebbezése, ezzel együtt a felperesi követelés teljes mértékben megalapozatlan.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos, míg az I. és II. r. alperesek fellebbezése megalapozott.

Az elsőfokú ítéletnek a III. r. alperest a per főtárgya, továbbá a perköltség vonatkozásában marasztaló rendelkezését, továbbá a II. r. alperessel szembeni keresetet elutasító rendelkezést a felek fellebbezéssel nem támadták. Ezen rendelkezések a Pp.228. § (3) bekezdésére figyelemmel jogerőre emelkedtek. A másodfokú eljárás tárgyát a felperes I. r. alperessel szembeni keresetét részben elutasító, illetve ennek részben helyt adó, továbbá a III. r. alperessel szembeni keresetet részben elutasító rendelkezések és a felperest az I, II. r. alperesek javára perköltségben marasztaló ítéleti rendelkezések felülbírlata képezte.

Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást maradéktalanul lefolytatta, a beszerzett peradatok okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg. A tényállás pontatlanságára irányuló felperesi fellebbezési érvelés nem alapos: Az elsőfokú bíróság a folyamatban volt igényper iratainak beszerzését követően helyesen rögzítette azt a keresetlevélbe foglalt felperesi nyilatkozatot, mely szerint a végrehajtó nem tudott arról, hogy a lefoglalt ingóságok 100 %-ban az ő tulajdonát képezik. Ezzel az elsőfokú bíróság tehát nem maga foglalt állást a végrehajtó tudattartalmát illetően, csupán idézte a felperesi nyilatkozatot.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság felülbírlattal érintett körben hozott döntésével és annak indokaival csak részben értett egyet.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akként, hogy az I. r. alperes részéről jogszerűen, a Vht.86. §-ában foglaltaknak megfelelően került sor a perrel érintett építőanyagokra is kiterjedő lefoglalás foganatosítására. Ugyancsak jogszerű volt a zárgondnok kijelölése, illetve az építőanyagok elszállítása iránti I. r. alperesi intézkedés is. Maradéktalanul osztotta az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak az I. r. alperes felróható magatartása körében elfoglalt (a Vht.9. §-a folytán alkalmazandó Pp.2. §-ára alapított) jogi álláspontját is. Az I. r. alperes felróható mulasztást követett el, mikor a felperest - aki érdekeltségét a bemutatott számlákkal igazolta - nem teljeskörűen tájékoztatta a lefoglalással érintett ingóságokról, illetve azok hollétéről. Az I. r. alperes fellebbezésének ezzel kapcsolatos - a tájékoztatási kötelezettség hiányára vonatkozó - álláspontjával maga az eljáró végrehajtó korábbi eljárása is ellentmond, hiszen a felperes érdekeltségét az eljárás során a végrehajtó I. r. alperes maga is elismerte, erre tekintettel a 2010. május 3-i foglalási jegyzőkönyvet átadta részére és a jogorvoslati lehetőségekről is tájékoztatást adott.

A továbbiakban a perben abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy ezzel a jogellenes felróható I. r. alperesi magatartással okozati összefüggésben károsodott-e a felperes és ha igen, úgy milyen összegben. Ezen releváns tények bizonyítása a Pp.164. § (1) bekezdése értelmében a felperesre hárult. Ugyancsak a felperesnek kellett bizonyítania az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének speciális, a Ptk.349. §-ában meghatározott feltételeit.

Utóbbi körben az elsőfokú bíróság helyes álláspontot foglalt el akként, hogy az I. r. alperes alaptalanul hivatkozott a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslat igénybevételeének elmulasztására. A perbeli esetben ugyanis a rendes jogorvoslatként minősülő végrehajtási kifogás nem lett volna alkalmas eszköz a kár elhárítására, így nem bír relevanciával a per eldöntése szempontjából az a kérdés, hogy élt-e ilyennel a felperes. A felperes a lefoglalt építőanyagainak foglalás alóli feloldására a Pp.371-383. §-ában szabályozott igényper megindítása az egyedül alkalmasnak tekinthető eszköz, mely azonban nem minősül rendes jogorvoslatnak.

Az ítéletábra ugyanakkor nem osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját abban a kérdésben, hogy a felperes az I. r. alperes felróható magatartásával okozati összefüggésben károsodott-e, és ha igen, úgy milyen összegben. A felperes keresete szerint az építőanyagok „eltűnése” után mielőbb folytatnia kellett az építkezést, kára pedig abból keletkezett, hogy a lefoglalt építőanyag helyettesítésére építőanyagot kellett vásárolnia ahhoz, hogy az építkezést folytatni tudja. Az ún. „helyettesítő” vásárlást az építkezés folytatása iránti felperesi szándék tette szükségessé. Az építkezés folytatását ugyanakkor nem az I. r. alperes tájékoztatási kötelezettségének elmulasztása, hanem a szükséges építőanyagok hiánya akadályozta. A helyettesítő vásárlás és következményei azzal álltak tehát okozati összefüggésben, hogy a felperes nem tudott a lefoglalt anyagához időben hozzájutni. Amennyiben az I. r. alperes részéről a tájékoztatás megfelelő tartalommal és módon megtörténik, ez sem eredményezte volna a foglalás feloldását, erre csak az igényper volt alkalmas, annak jogerős befejeződéséig a felperes nem juthatott volna hozzá (mint ahogy nem is jutott) az építőanyagokhoz. A szükséges és egyszer már megvásárolt építőanyagok hiánya (tehát az építkezés tovább folytatásának akadálya és az akadály elhárításához szükséges újabb vásárlás) az építőanyagok lefoglalásának tényéből következik, a lefoglalás ugyanakkor jogszerű volt. Erre figyelemmel a megfelelő tájékoztatás hiányában megnyilvánuló I. r. alperesi jogellenes magatartás és a felperes állított kára között az okozati összefüggés, mint a kártérítési felelősség Ptk.339. § (1) bekezdésében foglalt egyik konjunktív feltétele nem áll fenn, ez pedig önmagában megalapozza a felperes I. r. alperessel szemben, jelen perben érvényesített követelésének (ÁFA változáson alapuló többletkiadás, építőanyag fuvar költsége, a lekötött betét feloldásával kapcsolatos költségek, tehát az ún. „helyettesítő” vásárlásra alapított felperesi követelés) tekintetében a kereset elutasítását.

Mindemellett helyes az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontja is, hogy a 62.500.-Ft építőanyag fuvar költség címén érvényesített követeléssel kapcsolatosan a rendelkezésre álló peradatok alapján nem lehet ítéleti bizonyossággal megállapítani, hogy az honnan-hova és milyen építőanyag elszállításával merült fel. A számlán feltüntetett időpont nem támasztja alá ezen kiadásnak a perben kifogásolt alperesi magatartással való összefüggését.

Az ítéletábra utal arra is, hogy a felperes 2010. május 27-én a rendelkezésre álló adatok szerint nem csupán az általa eltűntnek vélt építőanyagok helyett vásárolt termékeket, hanem ezek 889.605.-Ft-os értékén felül további 1.364.278.-Ft értékben vásárolt építőanyagokat.

Ennek forrásául legalább részben szintén a lekötött pénzeszközei szolgáltak, ezek megvásárlása tehát már önmagában szükségessé tette a betét lekötés feloldását, erre tehát nem az ún. „helyettesítő” anyagok vásárlása szolgáltatott indokot.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság atekintetben is, hogy a lefoglalt felperesi építőanyagok III. r. alperes általi tárolása során bekövetkezett esetleges sérülésből fakadó károsodásért az I. r. alperes nem tartozik kártérítési felelősséggel és a III. r. alperest sem terhelheti felelősség az I. r. alperes jogellenes magatartásáért. Az ebben a körben kifejtett jogi álláspontja maradéktalanul helyes és megalapozza azt a jogkövetkeztetést, hogy az I és III. r. alperesek egyetemleges kártérítési felelősségének a perbeli esetben nincsenek meg a feltételei.

A felperes III. r. alperes további marasztalása iránt előterjesztett fellebbezése is alaptalan. Az ezirányú felperesi kereset az építőanyagok (beleértve a raklapokat is) nem megfelelő tárolásából eredő károk III. r. alperes általi megtérítésére irányult. Az elsőfokú bíróság ebben a körben helyesen, a beszerzett peradatok mindenre kiterjedő, okszerű, a maguk összességében való értékelése útján foglalt állást akként, hogy a felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni. E körben kifejtett indokolásával az ítéletábra egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel csupán az alábbiakat emeli ki. A tanúként két ízben is meghallgatott "G" vállomása sem alkalmas annak bizonyítására, hogy valamennyi raklap megsérült volna. A tanú személyesen erről nem győződött meg, valamennyi raklap meghibásodására irányuló nyilatkozatát a felperestől vett értesülésre alapította.

A peradatok annak igazolására sem alkalmasak, hogy a felperes 195.640.-Ft értékben 2010. december 6-án azért volt kénytelen cserepet vásárolni, mert a III. r. alperesnél tárolt cserepek oly mértékben sérültek, hogy ezt szükségessé tették. Ebben a körben helyesen értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a 2010. december 17-i jegyzőkönyvben sem utalt cseréphez. A felperes fellebbezési érvelése szerint erre azért nem került sor, mert 2010. december 17-én még nem szerezhette tudomást a cserepek meghibásodásáról és annak mértékéről, hisz azokat fóliázva kapta vissza és csak később, a tetőfedés alkalmával győződött meg a cserepek hibáiról. A tetőfedésre pedig karácsony táján került csak sor. Ezzel kapcsolatosan kiemeli az ítéletábra, hogy a felperes által hivatkozott cserépvásárlás ugyanakkor már 2010. december 6-án megtörtént, ez a körülmény pedig cáfolja, hogy a cserépvásárlásra a visszakapott cserepek meghibásodása miatt volt szükség, hisz a fellebbezési nyilatkozat szerint a megvásárlás időpontjában - a raklapok kibontása hiányában - a felperes még maga sem ismerhette, hogy a cserepek károsodtak-e és ha igen, úgy milyen mértékben.

Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával is, hogy a felperes nem bizonyította azon állítását, hogy a fénymásolás költsége az alperesek jogellenes eljárásával van okozati összefüggésben. A felperesi fellebbezés szerint ezen költségek a jelen perben teljesített iratbecsatolások érdekében merültek fel. Ebben az esetben utal az ítéletábra arra, hogy azok költségvonzata a perköltség követelés körében lenne érvényesíthető. E körben azonban a költségérvényesítésre az eredményes pervitel, azaz a pernyertesség teremthet csak alapot, amely azonban a felperes tekintetében a fentebb kifejtettek értelmében nem állapítható meg.

Megalapozottnak ítélte az ítélőtábla a II. r. alperes perköltséggel kapcsolatos fellebbezési kérelmét is. Téves az az elsőfokú ítéleti álláspont, hogy a II. r. alperes önálló alperesként nem minősíthető. A felperes a II. r. alperest, mint önálló jogi személyt vonta perbe, kiterjesztve keresetét az ő egyetemleges marasztalása iránt is (11. számú keresetpontosítás). A II. r. alperessel szemben - passzív perbeli legitimációja hiányában - a felperesi kereset az elsőfokú bíróság által elutasításra került. A Pp.78. § (1) bekezdése értelmében a II. r. alperest perköltségigény illeti meg, függetlenül attól, hogy milyen okok és indokok vezettek a II. r. alperes felperes általi perbevonására. Mindemellett utal arra is az ítélőtábla ebben a körben, hogy a periratok nem igazolják azt - a fentiek szerint egyébként sem releváns - elsőfokú ítéleti megállapítást, hogy a II. r. alperes perbevonására az I. r. alperes ráhatására került csak sor. Az elsőfokú bíróság tehát akkor járt volna el helyesen a perköltség megállapítása körében, ha a II. r. alperes ezirányú igényét önállóan is számba veszi és értékeli és az I-II. r. alperesek javára fizetendő perköltség összegének megállapítása során az egyébként helytállóan hivatkozott, mérséklésre alapot adó szempontok mérlegelése során ezek együttes összegéből indul ki.

Az ítélőtábla a fentebb kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatva, a per főtárgya tekintetében a felperesi keresetet az I. r. alperessel szemben teljes egészében elutasította. Ezáltal megváltozott a pernyertesség-pervesztesség aránya, emiatt, továbbá a II. r. alperes perköltségigényével kapcsolatosan fentebb már kifejtettekre figyelemmel indokolt volt az elsőfokú ítélet perköltségviselésre irányuló rendelkezéseinek a részbeni megváltoztatása is. Az ítélőtábla mellőzte tehát az I. r. alperes állam javára való perköltségben marasztalását és a felperes által az államnak fizetendő eljárási illeték összegét felemelte. Megváltoztatta a pernyertesség-pervesztesség elsőfokú eljárásra irányadó arányának megállapítására irányuló ítéleti rendelkezést, a felperes által az I-II. r. alperesek javára fizetendő elsőfokú perköltség összegét pedig felemelte. Ennek megállapítása során azonban figyelemmel volt a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 2. § (2) bekezdésében foglaltakra, így az ügyvédi megbízási szerződésekben kikötött díj mértékét mérsékelte, tekintettel arra, hogy az nem állt arányban a pertárgy értékével és a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A fellebbezési eljárásban a felperes mind a saját, mind az I-II. r. alperesi fellebbezés tekintetében teljes pervesztesnek, míg az I-II. r. alperesek teljes pernyertesnek minősülnek. A Pp.78. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles a felperesi és alperesi fellebbezés körében feljegyzett összesen 54.000.-Ft fellebbezési illeték állam javára való megfizetésére, továbbá az I-II. r. alperesek javára a másodfokú ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére. Utóbbi összegét az ítélőtábla az ügyvédi megbízási szerződésben foglalt díj 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 2. § (2) bekezdés alapján való - a fellebbezések pertárgyértékével és a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban álló - mérséklése útján állapította meg.

A fellebbezési eljárásban a III. r. alperes is pernyertesnek minősül, aki azonban jogi képviselő nélkül járt el, egyéb költségigényt pedig nem jelentett be, így az ítélőtábla mellőzte a felperes ezirányú másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését.

A másodfokú eljárásban való pernyertesség-pervesztesség arányára irányuló megállapítás a Pp.87.§ (2) bekezdésén alapszik.

Győr, 2014. január 8. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: